

ANGELČEK

(Priloga Vrtnu.)

Št. 2. Ljubljana, dne 1. februarija 1901. IX. tečaj.

Večerna molitev.

Angel moj
Blagoslovi
Me nocoj!
Naj te, naj
V sladkih sanjah
Vidim vsaj —

Angel moj
Zvesto plavaj
Nad menoj!
Da te vsaj
V svetem rajju
Vidim kdaj.

Silvin Sardenko.

Solnce — luna.

Ko zvečer zaziblje
Sanek me sladak,
Lunica srebrna
Razsvetljuje mrak.

Ko zbudim se zjutraj,
Tam izza goré
Solnčece rumeno
Sije že namé.

Lunica otožna
Se zvečer mi zdi,
Misli mi betežne
V glavi porodi.

Jutranje pa solnce,
Dneva novi žar,
Z nova me osreči,
Zveseli vsikdar.

Fy. Zdravko.

Ne, lažnik pa res nočem biti!

2. Še enkrat: junaštvo.

Nsak boj zoper katerikoli greh je bolj ali manj težak in nevaren. Boj zoper laž pa še posebej; in sicer je zlasti iz dveh vzrokov tako zelo nadležen ta boj. Za laž je namreč zelo velikokrat vabljava priložnost, skušnjava zelo mnogoštevilna. Sedaj se ti zdi, da bi z nobeno rečjo ne mogel tako lahko in na tihem poravnati kake jako nadležne zadrege, kakor z lažjo. Drugikrat se ti zopet vidi, da svojih tovarišev in prijateljev ne bi mogel nikakor drugače boljše kratkočasiti, kakor z lažjo. Ali pa je kateri izmed njih v jako neljubi zadregi; brž ti pride na misel, kaj pa, ko bi ga z lažjo izrezal? Še celo s to ostudno skušnjavo te bo morda motil satan, da bi se z lažjo maščeval zoper svojega bližnjika, če si mu kaj nevoščljiv ali sovražen. Enake skušnjave motijo človeka vse življenje; nevarne so celo najboljšim ljudem.

In vendar se ne smemo zlagati, ko bi z lažjo mogli še toliko koristiti, ko bi celo mogli z lažjo rešiti vse duše iz vic.

Drugič je pa boj zoper laž tudi zato tako silovit, ker je skušnjava včasih zelo velika, in resnico obstati zelo težko; kakor ste se že lahko prepričali iz one prelepe dogodbe s Tirolskega, ki sem vam jo zadnjič povedal.

Za zmago v boju pa ni nobena reč tako potrebna in odločilna kakor vztrajno junaštvo. Tudi za vas, mladi čitatelji, bo treba junaškega poguma, če imate res trdno voljo, da se nikdar ne boste lagali. Zato vam v večje utrjenje vašega dobrega sklepa pridenem danes še ganljivo dogodbo o dečku, ki je bil pripravljen rajše umreti nego lagati.

Angleška barka je odplula iz Liverpoola proti Ameriki. Četrty dan po odhodu zapazijo med zaboji in raznim blagom skritega dečka. Deček ni imel ne očeta ne matere, ne sestre ne brata, nikakoršnega prijatelja in varuha. Nihče ni poznal devetletnega otroka, ki je bil jako slabo oblečen, sicer pa poštenega, nedolžnega obraza.

Privedejo ga k poveljniku barke. Ta ga ostro ogovori: „Kako si se predrzil skrivaj se splaziti na barko?“

„Moj očem so me sem privedli“, odgovori boječi deček, „ker pravijo, da me ne morejo več prerediti, pa tudi denarja nimajo za pot do Halifaksa, kjer stanujejo moja teta.“

Poveljnik pa noče verjeti, ker je bil že premnogokrat nalagan. Dan za dnevom ga poprašuje, odkod in kaj da je; a deček zmiraj enako odgovarja, ne več ne manj. Slednjič se poveljnik naveliča, zgrabi dečka za vrat, ga nerahlo strese ter pravi, da ga bo na jadrnik obesil, ako v desetih minutah ne pové resnice. Ubogi otrok brez prijatelja in zagovornika trepeti pred ostrim poveljnikom. Veliko ljudi se zbere okrog nju. Poveljnik drži uro v roki in šteje minute. Deček postaja bled, vendar drži glavo po konci. Solzé mu zalijejo oči. Osem minut je že minulo.

„Še dve minuti ti je živeti“, zagrozi poveljnik. „Govôri resnico in reši si življenje, mladič!“

„Ali smem moliti?“ vpraša otrok in milo pogleda v zarjaveli obraz trdosrčnemu možu. Poveljnik prikima, a ne reče nobene besede.

Pobožni deček poklekne, sklene roke, povzdigne oči proti nebesom ter moli očenaš in češčenamarijo, potlej pa še pristavi: „Preljuba nebeška Mati, vzemi me k sebi v nebesa. Pripravljen sem umreti, lagati pa ne morem!“

Vseh oči so bile vanj obrnjene, od raznih strani so se čuli vzdih; celó poveljnik je bil ginjen. In komu bi se tak ne prikupil? Ubogi, zapuščeni deček je pripravljen umreti za resnico! Umreti more; lagati se — nikdar ne! Bog mu je poplačal. To se vé, da se mu ni nič žalega zgodilo, še veliko prijateljev si je pridobil, od vseh strani so ga z darovi obsipali.

Pepelnica.

Proti koncu tega meseca se že prične resnobni postni čas. Prvi dan se imenuje pepelnica, zato ker v cerkvi duhovnik pepelijo pobožne vernike, t. j. z blagoslovljenim pepelom na čelu prekrižajo vsakega, ki se hoče vdeležiti tega lepega obreda, in ob tem izgovarjajo besede: „Spominjaj se, človek, da si prah in da se boš spremenil v prah!“

Tudi otroke vabi sveta cerkev k temu lepemu opravilu. In pridni otroci radi poslušajo vabeči glas svoje dobre matere, kakor tako lepo o njih poje pesnik:

„Nazadnje roj še priskaklja
Neskrbnih jasnih lic,
Čist, kakor angeli nebá
In lepši od cvetic.“

In potlej pristavi pesnik, duhovnik:

„Še te ... s tresočim glasom sem
Zaznamoval za smrt.“

Kaj ménite, zakaj je pač s tresočim glasom pepelil otročiče? I, milo se je storilo mašniku, da mora še tako mlade, nežne otročiče že spominjati na smrt! Ne more in ne sme drugače; zakaj resnica je, da večkrat smrt ukonča tudi mlado življenje. Spomnil se je cvetic na travniku, ki tudi padajo pod ostro koso, še predno so dozorele. Zato morajo biti že tudi otroci vedno pripravljeni, da so jim zagotovljena nebesa, ko bi prišla smrt tudi v zorni mladosti.

S tem lepim obredom pepelnične srede pa naša dobra mati noče strašiti nikogar, marveč le ljubeče hoče posvariti svoje otroke, naj se tako vedejo vselej in povsod, da se jim ne bo treba bati smrti, naj pride kadarkoli, marveč, da se je bodo šele veselili, kadar se jim bo bližala, tako kakor sv. Alojzij, ki je ves vesel zapel zahvalno pesem takrat, ko se mu je naznanilo, da se mu bliža — zadnja ura! „Internus.“

Snežinki.

Gori — tam gori prav blizu nebes so se zbirale snežinke, da bi nastopile dolgo pot, pot na zemljo. Poslovile so se od sestric, ki so ostale še gori, ter se izročile vetrovom. Polagoma — nalahno so se spuščale niže, niže, vedno niže. In pri tem so krožile, kakor je ravno pihal veter. A, ko so prišle v bližino zemlje, pospešile so se, začele so bolj hiteti, kakor bi se naveličale dolgega pota, kakor bi hotele prav hitro doseči svoj cilj.

Dve sestrici sta nastopili skupno pot. Nista bili še daleč od doma, ko zapazita lepega angela, ki je vodil umrlega starčka nad oblake, v sinje nebo.

„Glej“, reče prva snežinka svoji sestrici: „glej, ta se je poslovil od zemlje in sedaj gre po svoje plačilo. Človek, Adamov sin, se trudi, dokler je na svetu; a po smrti počiva. Njegovo telo položé v temni ozki grob. Njegov duh pa se veseli pri Bogu — prost vsakega trpljenja. A me, me snežinke nimamo nikoli pokoja.

Že skozi raj, draga sestra, kjer je užival srečo prvi človek, sva tekli mi dve. Videli sva prva človeka.

Kot hlapi sva se vzdignili v oblake. Kot plodonosni kaplji pali sva zopet na zemljo. In to se je ponavljalo leto za letom, stoletje za stoletjem, vek za vekom. Tekli sva v potoku Cedronu in videli Zveličarja, ko je hitel čez potok na Oljsko goro, da bi tamkaj molil — molil za svoje sovražnike. In prvič sva slišali besede: „O, Oče, odpusti mojim sovražnikom, ne kaznuj jih, spreobrni jih k pokori — — —“, kako lepe besede!

Zopet sva prišli v oblake. Veter naji je zanesel nad sinje morje. Se dalje je gnal oblake, vedno dalje. In prinesel naji je v mrzle kraje. Tukaj padava kot snežinki na zemljo. Tako je najino življenje... Vedno enakomerno, nikoli počitka, nikoli oddihljeja, nikoli konca. Videli sva prvega človeka — in mogoče si bo z nama gasil žejo ob svoji smrtni uri zadnji Adamov sin...“

„Glej, glej! kaj je tam-le?“ pretrgala je govor druga.

Zavili sta proti svetlemu mestu. Šest krilatcev je neslo navzgor novega angelčka — umrlega dečka.

Kročili sta umrlemu dečku prav nad glavo.

„Kako je lep!“ vzkliknila je druga.

„In kako sladkó spi! Lepi so angeli, ali vendar: deček je še lepši“, dostavila je prva.

Zamaknjena je opazovala druga nekoliko časa lepega dečka. Nato je vzkliknila začudena:

„Starčka je vodil en sam angel. Krog tega dečka jih je šest. Zakaj tako?“

„Ker se v nebesih toliko bolj veselé nedolžnih otrok“, bil je odgovor.

Približevali sta se zemlji. Plavali sta nad mirno vasico. Pred neko hišo sta zapazili jokajoča bratca in sestrico.

„Kaj neki jokata?“ vprašala je druga. „Mogoče je ravno njima umrl bratec...“ „Poglejva!“

Veter je potegnil in ji odnesel proti bližnjemu gozdu. Iz daljave sta pogledali skozi okno v hišico in videli sta blede obrazek umrlega, videli mnogo lučic,

ki so gorele ob odru. Spoznali sta, da so to telesni ostanki onega, ki so ga odnesli krilatci v nebo.

Tako se jima je zdel lep, da sta gledali vedno vanj, ter se zopet vrnili k vasici.

A pred hišo sta jokala Mirko in Jelica za umrlim Milčkom.

In prva snežinka je priletela na glavo Jelici.

„Tvoj Milček je angelček“, tako ji je zašepnila ter se raztopila na njenih gorkih kodrih.

Oj, snežinka, misliš li, da si povedala Jelici kaj novega? Ona to že zdavnaj vé. Povedali so ji mamica, in tudi Milček sam je vedno pravil — ko je ležal bolan —, da bo angelček.

In druga snežinka je pala na ramo Mirkotu. Tudi ta mu je povedala:

„Tvoj Milček je angelček.“

Ali nič novega ni odkrila snežinka Mirkotu. On je to že vedel. In jokal je le, ker ni mogel i on za svojim bratcem v sinje nebo, ker ni mogel biti i on angelček ...

Selko.

Dedkove sanje.

(Črtica. Spisal F. Ks. Steržaj.)

Krog oglov je brila burja in raznašala fini, drobni snežek na vse strani. Tuintam ga je v zatišju nagromadila velike zamete.

Mraz je bilo, da so zobje šklebetali. Ni čuda torej, da so Čebulčkov dedek sedeli pri gorki peči in kadili. Oblački so se vili krog glave in se dvigali višje, vedno višje.

Na peči pa sta nagajala štiriletni Pavlek in petletna Marica. Skladanica drv je bila gori, ki so se sušila in na ta sta se spravila razposajenčka. Ropotala sta ž njimi, kakor bi hotela tekmovati z burjo, ki je piskala od zunaj. Večkrat so ju morali dedek opominjati.

A kaj sta se zmenila onadva za njihove opomine; saj sta jih že tolikrat slišala. Svojo pot sta nagajala

naprej, pa je bilo. Naposled sta se naveličala tudi nagajanja in tedaj se je spomnil Pavlek: „Dedek, povejte nama kaj!“

Dedek pa so mesto odgovora puhnil cel oblak dima Pavletu v obraz.

Močno je zakašljajal in se obrnil v stran.

„Dedek, dedek, hudi možiček“, je nato zapel in pocukal starega očeta za vrhnji konec čepice, ki je čepela na glavi.

„Pusti dedkovo kapico“, se je tedaj oglasila Marica in dokaj urno pahnila Pavleka v stran. Ta se je prekopicnil na drva in prišel v zelo neljubo dotiko glave z zidom. Prav glasno se je slišalo . . .

A kaj ménite, da se je Pavlek jokal? Kaj še! On — Čebulčkov Pavlek ni jokal. Hitro se je pobral od tal in tedaj bi ga bili morali videti. Očesci sta se mu zabliskali, male zobke je trdo stisnil in z rokama je zagrabil za malo kito Maričinih las, ali kakor so mati rekli: „mišji repek.“

Marica je zaječala in nakremžila obrazek. Solzice so ji prilezle po licu.

Dedek so se dvignili v zapečku in spravili nagajivca v kot.

„Tako! Vidiš Pavlek, nisem vedel, da si tako hudoben. To ni prav! Materi bom povedal.“

Postrani je pogledal Pavlek dedka, kakor bi se hotel prepričati, li res mislijo povedati materi. Dedek so bili jezni. Res bodo povedali. In takoj je izginila ona samozavest raz njegovega obraza in nakremžil je obraz, kakor bi hotel jokati.

„No, lepo. Sedaj pa še jokaj povrhu. Samo poskusi in takoj bom poklical ‚Bizgeca‘.“

‚Bizgeca‘ se je Pavlek bal, zelo bal. Še bolj pa njegove velike malhe, o kateri so pripovedovali, da spravlja v vanjo nagajive in poredne otroke.

„Dedek, ne, ne! Saj bom tiho“, je hitel prositi dedka.

Marica si je še vedno brisala solzice.

„Marica, nič ne maraj, če boš tiho, ti bom povedal nekaj prav lepega. Boš?“

Prav milo so govorili dedek te besede, a to samo zato, da bi Marica umolknila

In res. Marica je prenehala jokati takoj. Rada, zelo rada je poslušala dedkovo pripovedovanje.

Tudi Pavlek se je primaknil bliže.

Dedek pa so prižgali svoj vivček, ki jim je bil ugasnil, potegnili nekolikrat krepko, da so se jim naredile na starikavih licih globoke jamice, odkašljali so se in začeli:

„Nocoj se mi je sanjalo —.“

„Kaj se vam je sanjalo?“ je vprašal Pavlek prijazno, hoteč se dedku prikupiti.

„Viš ga! Sedaj naj ti pa pripovedujem, ko me radovednež moti. Torej: Nocoj se mi je sanjalo, da je bila pomlad.“

„Sedaj je vendar zima, dedek“, se je vtaknila Marica med pripovedovanje.

„Seveda je, sitnost sitna. A jaz pravim, da se mi je sanjalo o pomladi. — Lahno je pihljaj veterček, solnčece je sijalo in ptičke so prepevale. Travniki in livade so dobile lepa zelena krilca, posejana z modrimi, rdečimi, belimi, rmenimi cveticami.“

Oče vajin so orali na gričku in škrjanček je gostolel nad njimi svojo pomladno pesem — — Pa tudi druge tice so veselo žvrgolele okrog nas.“

„Kako je bilo lepo! Kaj ne Pavlek?“

„Kajpada. Mólči vendar že enkrat.“

„Saj molčim“

„Molčiš ja?“

„Raca na vodi. Na sneg vaju bom postavil, če ne bodeta tiho.“

Pavlek in Marica sta utihnili.

„Kje sem ostal? — Ko me motita?“

„O škrjančku, o škrjančku“, sta se oglasila oba kmalu.

„Mi trije: jaz in vidva pa smo sedeli pred hišo na klopi. Marica je imela košek na rami poln cvetic. Ti, Pavlek, pa si splezal na moja kolena in se ujčkal. Mali Parizelj je gledal iz svoje hišice, kakor bi se hotel tudi ujčkati na mojem kolenu, in tedaj je prišel ... No, kdo je prišel, uganita. Kaj praviš ti, Pavlek?“

„Bizgec“, se je odrezal Pavlek moško, kakor bi hotel reči: tako je in nič drugače.

In dedek so se zasmejali, da jim je vivček padel iz ust.

„Saj si res ‚bizgec‘. Misliš, da mora biti vedno ‚bizgec‘ zraven. Kaj neki pa meniš ti, Marica, kdo je prišel?“

Marica se je že od nekdanj bala medveda. Zato je samozavestno odprla svoja mala usteca in rekla:

„Medved.“

„To si mi prava. Misliš, da mora biti vse medved? I, kdo je prišel? Mati vajina so prišli in pocukali so me za roko, da naj vstanem. Hi, hi, hi.“

Dedek so se smejali, da so jim solze prišle v oči.

Pavlek in Marica sta se pa debelo gledala. Tako enostavno in vendar nista ugani.

No, Pavlek, ko je videl, da so dedek pri dobri volji, se je primaknil bliže in jih vprašal:

„Saj ne bodete povedali materi?“

„Ne bom, ne. Toda jeziti se ne smeš nikoli več.“

To je Pavlek kaj rad obljubil.

Iznova sta se igrala Pavlek in Marica. A sedaj mirno.

Dedek pa so vlekli iz svoje pipice in dimnati oblački so se ovijali krog sive glave . . .

Spričevalo.

Smalu bo pust tu, in mladi učenjaki bodo dobili v roke znamenja svoje pridnosti, dobili bodo spričevala.

Kako se jih nekateri veselé! Drugi zopet se jih bojé — strašansko bojé, še bolj kakor parklja o svetem Miklavžu.

Kaj je torej spričevalo, da se ga eni bojé, a drugi veselé?

Spričevalo je velik kos popirja. Gori je zapisano najprvo ime tistega, čegar učenost je popisana v njem. Potem se vrsti v dolgi vrsti vseh šestnajst predmetov: verouk, branje, spiseje, pravopisje i. t. d. Za vsakim predmetom pa je prostor, kamor zapišejo učitelj — red. In to je glavno — to dela marsikateremu skrbi. Kajti številka 1 in 5, to ni vseeno, to je velik razloček. Marsikateri šolarček je prepričan, da je razlika med eno in pet mnogo večja, kakor razlika med pet in sto.

Vsak bi imel rad v spričevalu same enojke — a kaj, ko mu jih nočejo dati! Dvojka ali trojka — no, ta se še dobi z božjo pomočjo. A enojka ne! Pravijo, da ima posebno srečo, kdor vidi v svojem spričevalu same enojke.

In kaka je sodba o spričevalih?

Ta je pa taka. Dokler mladi učenjaki ne dobé spričeval, toliko časa govoré z največjim zaničevanjem o „ničvrednem popirju“.

„Kaj mi če ta popir! Naj bo notri ena ali pet — raztrgal ga bom, domov ga ne bom nesel“, se oglasi kak modrijan.

„Jaz tudi ne! Moj stric so rekli, da se ne sme nič gledati na spričevalo. Učitelj zapiše notri, kar hoče, kar se mu ravno zdi“, tako trdi drugi.

In takega mnenja je vsa šola z malo izjemo onih, ki pričakujejo dosti enojk.

Kakor hitro pa imajo mladi junaki v rokah znake svoje hrabrosti v branju in pisanju i. t. d., se javno mnenje čudovito hitro predrugači.

Tisti, ki je trdil, da so enojke in petke pri njem v istem spoštovanju, šteje s svetim strahom in obupanom obrazom čudne kljuke — petke. S skrblijivim očesom išče, ne bi li našel kake skrite enojke! Žal, navadno se trudi zastonj.

In z vsemi svojimi močmi komaj zadržuje solze, da se mu ne uderó nizzdol po licu na nesrečno spričevalo. Ali ves trud je brezuspešen: ploha se udere . . .

In stric, ki so trdili, da se ne sme gledati na spričevalo? Tudi stric predrugačijo svoje mišljenje.

Le poslušajte in pomnite: Kakor so padale prej solze liki leščniki na spričevalo, tako pada sedaj bre-

zovka vzdigovana od stričeve roke — pa ne na spričevalo, saj to je nedolžno — nekam drugam pada. Vem, da veste, kam, zato ne bom še posebej poudarjal.

Tako nestanoviten je svet v svoji sodbi o spričevalih.

Tisti, ki so prej molčali, dočim so drugi zabavljali o spričevalih, so zdaj v največjem veselju. To je vpitje po ulicah in razgrajanje in vrišč! In ko pridejo domov, so gotovo pohvaljeni, in mati iščejo vedno kake prilike, da bi obdarovali svojega sinčka, ki se pridno uči. In kdaj je najlepša priložnost, kakor ravno o pustu? Sedaj vržejo kaj črez ponev, da pogostijo svojega ljubljence s „špehovko“, potico in bogve še s kakšnimi dobrotami. Toda ne bom vam vsega opisoval, saj se vam gotovo že zdaj cedé sline po orehovitih, medenih, rožičevih in rozinovitih poticah!

Želim vam le, da bi prinesli domov prav dobra spričevala. Same enojke — prav malo dvojk, a prav nobene petke.

Selko.

Na saneh.

Padaj, padaj sneg droban
In pokrij goro in plan,
Z belim prtom vse zagrni,
Nam veselje zimsko vrni!

S sankami na hrib visok,
S sankami spet v dol globok,
Križajo gazi se gladke,
Ej, navzdol so pol prekratke!

Padel sneg je na zemljo,
Ej, lepo, ej, prekrasno!
Vsolnčnih žarkih vse se bliska,
Po poljani sreča vriska.

Peljal bi se na saneh,
Radost in veseli smeh!
Po vsej zemljici prostrani,
Po dolini in po plani!

Ali, ali — ha-ha-ha,
Še predolga gaz je ta:
Raz sani si se obrnil,
Proti domu jo obrnil.

Tatjan.

Svečnica.

Glej, mlado jutro se zlati,
 Marija k templju že hiti.
 V naročju nese Jezuščka,
 Odrešenika našega.
 Oko veselja ji žari,
 Ko Detece Bogu darí,
 Ko Dete Simeon sprejel,
 V navdušenosti je zapel:
 „Bog sprejmi slugo svojega,
 Ko videl sem Zveličarja!
 Dovelj je sreče, večni Bog,
 Saj večje nima zemski krog!“
 Zdaj starčku čelo se zmračí,
 Obličje jasno zatemni.
 Prihodnjost se pred njim odprè,
 Bridkost Zveličarjevo zrè;
 Mariji blagoslov delí,
 S tresočim glasom govori:
 „Tvoj Sin osrečil bode nas,
 Prinesel nam veselje, spas!
 A mnogim bode v padec hud,
 Zaman njegov bo znoj in trud!
 In tebi, Mati, o gorjé —
 Prebodel bode meč srcé!“
 Devica sluša in strmí,
 Ponižno „fiat!“ govori.*)
 „O Večni, sprejmi zdaj moj dar,
 Ki ga polagam na altar:
 Jaz sebe s Sinom ti darim,
 In rada v tvojo čast trpim!“

— la.

*) „Fiat“ pomeni: zgodi se!

Zima.

Nagajivo.

Fr. Kimovec.

mf *f*

1. Zima, stara zi - ma s suho brado
 2. Kedar solnce si - je, mrzle solze
 3. Solnce zlate tra - ke skrije za ob-
 4. Zima pa še hu - je se nad njim hu-

mf *f*

p *f*

ki - ma, jezna sneg raz - tre - sa,
 li - je, vedno se hu - du - je
 la - ke: Boljše se je skri - ti,
 du - je, Ker ji soln-ce vze - lo

p *f*

mf

da je-čé dre - ve - sa ve - sa.
 in ga krepko psu - je. psu - je.
 kot s klepetcem bi - ti. bi - ti.
 zla-to je o de - lo. de - lo.

mf

I.ma. II.da.

Kratkočasnica.

Kako je nastala človeška govorica. Premnogi učenjaki so se že trudili, da bi dohnali, kako je nastalo človeško govorjenje, in odkod razni jeziki. To težko nalogo je naš Janezek srečno rešil na prav preprost način. Njegova sestra Danica je ravnokar začela hoditi v šolo. Ko se je mučila s čitanjem, vpraša nekega dne Janezka: „Odkod se je neki vzelo toliko besed?“ — Janezek ji odgovori: „Vidiš, Danica, to je prišlo od preprirov med ljudmi; ko se ljudje kregajo, takrat beseda dá besedo.“

J. Kovec.

Rešitev rebusa v 1. številki:

Če nimaš v glavi, moraš imeti v petah.

S tem pregovorom radi ponagajamo nepaznemu pozabljivcu, kateri mora še enkrat iti po kako reč, katero je prvokrat pozabil s seboj vzeti, ali sploh popravljati kake iz pozabljivosti nastale zamude, ki zahtevajo nepotrebno pot.

Prav so rešili: Božka Fr. in Lapajne Vinko, tretješolca v Ljubljani; Praprotnik Nežka v Braslovčah; učenke IV. razr. Franc-Jozefove dekleške ljudske šole v Ejntomeru; Krapš Zdenka, Gruden Angela, Jurjavčič Mar., učenke V. razr. v Idriji; Kogovšek Jak. v Dravljah; Pečirer Mar., učenka V. razreda v Idriji; Bizmal Neža, Rojnik Mar., Trglav Mar., Plaskan Liza in Franca, Usar Mar., Muhovec Ter., Zajec Karol., Virant Antonija, Sporn Mar., Perger Alojzija, Dobrišek Mar., Stakne Julija, Turk Mar., Pikel Ter., Prislán Mar., Brinovec Mar., učerke II. razreda v Braslovčah; Turk Gabrijela, učenka V. razr. v Idriji; Lebar Anica na Brdu; Mencin Ema, Stariha Katiuka, Hofmann Jakobina, Kos Franca, Ranziger Mici in Gartner Dragica, učenki v uršul. samostanu v Ljubljani; P. Filip Benicij v Mariboru; Novak Gojmir in Leopold, učenca v Idriji; Rozina Viktor, učen. II. razr. v Novem mestu; Fabjančič Fr., učenec IV. razr., Gostiša Andrej, prvošolec v Novem mestu; Urbančič Vera, Martinčič Pepi, Mejač Ivanka, Šušteršič Ivanka, Schweiger Mici, učenke v uršulinskem samostanu v Ljubljani; Svetina Tonček in Stanko, učenca III. razreda v Pliberku; Jarc Stanko, uradnik v Sevnici; Jarc Minka, učenka v Braslovčah; Knez Roza, Kranje Micka, Novak Fani, Šapla Pavla in Jožica, učenke VI. razreda pri čč. šolskih sestrah v Mariboru; Črné Mar., Eržen Ivana, Heidrich Mar., Hafner Mar., Kleinstein A., Kreuzberger E., Pečnik Ivana, Podrekar Avg., Suhadolnik Ana, Strniša Fr., Šimnic A., Verbič A., učenke IV. razreda v Kranju; Brencič Rad., Detiček Mirke, Raicher Kon., učenci v Celju; Confidenti Betika, Glušič Roz., Gregorič Berta, Hrušovar Mar., Kalan Vilma, Petek Irma, Ramšak Antonija, Srebočan Mar., Šef Tončka, Šmrc Jozefa, Urbič Mar., Zupanc Nežka, učenke pri čč. šolskih sestrah v Celju; Kilar Riko, učenec III. razr. na c. kr. vadmici; Noč Mar., učenka III. razr. c. kr. vadoice; Mak Val, in Mirnik Fr., učenci V. r. v Celju; Crobath Fr., dijak v Kranju; Meglič Roza, Jerovšek Mela, učenci V. razr. na vranskem; Maher Fani, Karmelj Ana, učenci V. razreda v Škofji Loki; Bajd Ivan, četrtošolec v Kranju; Kališ Danijela, Jeraj Roza, učenci V. razr. na c. kr. vadmici v Ljubljani.